

РЕШЕНИЕ

№ 7777

гр. София, 06.03.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 19 състав, в публично заседание на 05.02.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Доброслав Руков

при участието на секретаря Станислава Данаилова, като разгледа дело номер **5892** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 и следващите от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс /ДОПК/, във връзка с чл. 145 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба на „Геатерм“ АД, чрез адвокат С. срещу Ревизионен акт № 22221023003917-091-001/05.02.2024 г., издаден от органи по приходите при ТД на НАП, [населено място], в частта, в която е потвърден с Решение № 561/25.04.2024 г. на Директора на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ при ЦУ на НАП, [населено място].

В жалбата е посочено, че РА е нищожен, неправилен и незаконосъобразен, издаден при съществени процесуални нарушения. Жалбоподателят се позовава на разпоредбата на чл. 183 от Закона за задълженията и договорите, защото се касае за прехвърляне индивидуално определени вещи. Правото на собственост на същите е придобито от дружеството, по силата на договори за покупко-продажба. В разглеждания казус е безспорно, че продавачите, „Еко Тръст България“ ЕООД и „Трансгаз сървиз“ ЕООД са продали на „Геатерм“ АД, индивидуално определени вещи, предмет на сключените договори. Според оспорвания е без значение дали, към момента на извършените продажби доставчиците са владели стоките и този извод се налага от тълкуване на разпоредбата на чл. 24, ал. 1 от ЗЗД. Той твърди, че между него и контрагентите му е постигнато съгласие за прехвърляне на собствеността върху стоките, а последните безспорно са били техни собственици. В случая не е необходимо дори да има подписан писмен договор, защото съгласно Търговския

закон, договорите за продажба на движими вещи са неформални, освен ако специален закон не изисква специална писмена форма. Инвокирани са доводи, че договорите за покупка на процесните генератори не са симулативни, така както са приели органите по приходите. Използване на посредник при сключване на една сделка не е в противоречие със закона. В жалбата е посочено, че цената на придобиване на дадена стока не може да бъде индиция за нейната реалност и не може да рефлектира върху правото на приспадане на данъчен кредит, защото в чл. 6 от ЗДДС няма такова условие за проверка на „завишеност на цената”. Необоснован е също и направения от органите по приходите извод, че генераторите няма да бъдат ползвани при или по повод на икономическата дейност на дружеството. „Геатерм” АД е собственик на Т. „И.” и наемател на Локална отоплителна централа „О. купел”, т.е. закупените вещи биха били ползвани пряко в стопанската му дейност. Последното обстоятелство е допълнителен аргумент за основателност на претендираното право на приспадане на данъчен кредит. В случай, че органите по приходите впоследствие установят, че генераторите не са ползват в икономическата дейност на лицето или са продадени на нерегистрирано лице, ползваният данъчен кредит би могъл да бъде коригиран по реда на чл. 78 – 79в от ЗДДС. На последно място, жалбоподателят счита, че отношенията между прекия доставчик и неговите предходни доставчици не могат да засегнат отношенията между страните по сделката или да бъдат предпоставка за отказа на право на приспадане на данъчен кредит, като в този смисъл се цитира практика на ВАС и Съда на европейския съюз.

Според жалбоподателя е налице хипотезата на чл. 69, ал. 1 от ЗДДС и дружеството има право на приспадане на данъчен кредит по процесните фактури. Недоказано е твърдението на ревизиращите органи, че е налице данъчна измама, за която дружеството е знаело, което да е основание за отказване правото на приспадане на данъчен кредит. Съгласно практиката на СЕС не може да се обоснове абсолютна симулация единствено въз основа на констатирани нередности при доставчика или предходни доставчици. Моли се РА да бъде отменен. Претендират се разноски.

По време на проведените по делото заседания, оспорващият се представлява от адвокат С., който поддържа жалбата. Претендира присъждането на разноски. Представени са допълнителни съображения в писмен вид. Посочва се, че в хода на съдебното производство е безспорно установено наличието на сключени договори за покупко-продажба и тяхното изпълнение, а именно доставчиците „Еко Тръст България” ООД и „Трансгаз Сървиз” ЕООД са предали владението на вещите на „Геатерм” АД, което е заплатило договорената цена. Експертът е установил също реалното съществуване на активите. Те са били заприходени в счетоводството на жалбоподателя, а в по-голямата им част са закупени за собствени нужди на дружеството, във връзка с икономическата му дейност. Един от ко-генераторите е продаден на трето лице. Преките доставчици на „Геатерм” АД също са притежавали и владели процесните съоръжения. Отново оспорващият се позовава на практика на ВАС и СЕС, посочвайки, че в практиката си Върховният административен съд приема, че за да възникне и да се упражни законосъобразно правото на данъчен кредит, е необходимо по безспорен начин да се установи, че стоката фактически е предадена от доставчика на получателя и/или услугата е действително извършена. Правото на приспадане на данъчен кредит е допустимо, само ако бъде доказано, че лицето, което претендира това право е част от данъчна измама и е участвал в тази измама съзнателно. Посочено е, че в решението на Съда на Европейския съюз от 21.06.2012 г.

по съединени дела С-80/11 и С-142/11 г., се дава тълкуване на закона в смисъл, че член 167, член 168, буква а), член 178, буква а) и член 273 от Директива 2006/112 трябва да се тълкуват в смисъл, че не допускат национална практика, съгласно която данъчният орган отказва да признае право на приспадане, поради това че данъчнозадълженото лице не се е уверило, че издателят на фактурата за стоките, във връзка с които се иска упражняване на това право, има качеството на данъчнозадължено лице, разполагал е със стоките, предмет на доставката, бил е в състояние да ги достави и е изпълнил задълженията си за деклариране и за внасяне на данъка върху добавената стойност, или поради това че въпросното данъчнозадължено лице не притежава други документи, освен фактурата, от които да е видно съществуването на посочените обстоятелства, макар да са изпълнени предвидените в Директива 2006/112 процесуални и материалноправни условия за упражняването на правото на приспадане и данъчнозадълженото лице да не разполага с данни за евентуални нарушения или измама от страна на въпросния издател. На последно място адвокат С. счита, че от събраните доказателства по делото не се установява предходен доставчик да не е внесъл дължимия данък, поради което няма основание от „Геатерм“ АД да се търси солидарна отговорност за неизпълнение на задълженията от страна на предходните му доставчици.

Ответникът по оспорването, в лицето на Директора на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ при ЦУ на НАП – [населено място], чрез юрисконсулт С. намира жалбата за неоснователна, като моли същата да бъде отхвърлена. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Не са представени са допълнителни писмени доводи.

По допустимостта на жалбата: решението на Директора на дирекция „ОДОП“ е изпратено на „Геатерм“ АД по електронен път на 29.04.2024 г. Жалбата срещу РА е подадена чрез административния орган на 10.05.2024 г. (вх. № 53-04-306), т.е. в срока по чл. 156, ал. 1 от ДОПК. Съдът е сезиран от надлежна страна – участник в административното производство срещу акт, с който се засягат нейни права и интереси, поради което е подлежащ на оспорване. Жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Административен Съд С. - град, I отделение, 19-ти състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи, изразеното становище на процесуалния представител на ответника по оспорването и се запозна с приетите по делото писмени доказателства, намира за установено от фактическа и правна страна, следното:

I. Фактически установявания.

Между страните не се спори, че Ревизионното производство е образувано с издаването на Заповед за възлагане на ревизия (ЗВР) №Р-22221023003917-020-001 от 04.07.2023 г., изменена със Заповеди №Р-22221023003917-020-002 от 11.07.2023 г. и №Р-22221023003917-020-003 от 09.10.2023 г., издадени от началник на сектор „Ревизии“ към дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С., оправомощен със Заповед № РД-01-849/31.10.2022 г. на директора на ТД на НАП С. да изпълнява функциите на компетентен орган по чл. 112, ал. 2, т. 1 от ДОПК и чл. 119, ал. 2 от ДОПК, е възложено извършването на ревизия на „Геатерм“ АД за определяне на задължения по ЗДДС за периодите от 22.02.2023 г. до 31.05.2023 г.

В хода на производството са предприети процесуални действия и са събрани писмени доказателства.

Установено е, че през ревизирия период „Геатерм“ АД е извършвало разработване, реализация и експлоатиране на проекти за производство на електрическа енергия чрез използване на системи за газова когенерация. През 2023 г. дружеството е имало инсталирани /един собствен и един под наем/, но не е имало въведени в експлоатация когенератори. Дейността се упражнявала в обекти в [населено място], [улица] локална отоплителна централа /Л./ „О. купел“, в [населено място], ул., Д. П.“ № 20 - Т. И. и в [населено място] - фабрика за производство на пелети.

От страна на ревизираното лице са представени – фактури, издадени от негови доставчици, банкови извлечения, приемо-предавателни протоколи, договори, счетоводни справки и регистри.

Извършени са насрещни проверки на „Еко Тръст България“ ООД (пряк доставчик на жалбоподателя) и неговият доставчик „Митекс Стор“ ЕООД и на „Трансгаз Сервиз“ ЕООД (пряк доставчик на жалбоподателя) и на неговият доставчик „Митекс 1“ ЕООД. Направено е посещение на стопанисваните от „Геатерм“ АД обекти в [населено място], [населено място] и [населено място].

Констатирано е, че „Еко Тръст България“ ООД е издало на жалбоподателя две фактури. Фактура № 573 от 06.02.2023 г. с данъчна основа в размер на 550 000,00 лв. и ДДС в размер 110 000,00 лв. с предмет „доставка на генератори - генсет 1 и генсет 2“ и фактура № 574 от 16.02.2023 г. с предмет „доплащане по анекс към договор“ с данъчна основа в размер на 300 000,00 лв. и ДДС в размер на 60 000,00 лв. Във връзка със съставянето на двете фактури е представен договор от 01.02.2023 г. за доставка на два газови когенератора, съответно генсет 1 -1 МВ и генсет 2 - 0,36 МВ, като цената на първия е 450 000,00 лв. без ДДС и на втория - 100 000,00 лв. без ДДС. Уговорено е цената да бъде платена изцяло и еднократно. Плащането е извършено на 03.02.2023 г. по банков път. Съгласно договора продавачът ще предостави едногодишна гаранция, която ще се уговори в отделен договор. Такъв не е представен по преписката. Органите по приходите са установили, че тази клауза противоречи на представената оферта от доставчика, в която изрично е отбелязано, че стоките са втора употреба и не включват гаранция. В договора е посочено, че вещите са употребявани.

Страните са се договорили, доставката да бъде извършена до площадка на ревизираното дружество в [населено място], [улица]. С анекс №1 от 16.02.2023 г. е променена цената на 850 000,00 лв. без ДДС /за първия генератор, който се променя на генсет 1,5 MW, марка-MWM - 550 000,00 лв., а за втория, който се променя на генсет 0,9 МВ, марка - MWM - 300 000,00 лв./ . Доплащането е извършено по банков път на 16.02.2023 г. Представен е приемо-предавателен протокол от 13.04.2023 г., с който от доставчика са предадени на жалбоподателя три генератора: газов генератор D. M. T., изходна ел. мощност 0,375 МВ, газов генератор С. G3250, изходна ел. мощност 1,46 MW и газов генератор С. G3512, изходна ел. мощност 0,9 MW на адрес [населено място], [улица]. При извършено посещение от органите по приходите на посочения адрес, документирано с Протокол №1961075/02.11.2023 г. е установено, че тези активи са налични, като са заведени и в инвентарната книга на ревизираното дружество под индивидуални инвентарни номера.

Органите по приходите са проследили събраните доказателства за произхода на предадените генератори. Установили са, че за първия /газов генератор D. M. T., изходна ел. мощност 0,375 MW/ не са налице данни да са издавани фактури от доставчика, по които да е ползван от жалбоподателя данъчен кредит. Другите два са закупени от „Митекс Стор“ ЕООД по фактури №1...7860/02.05.2023 г. и

1...7861/02.05.2023 г., всяка на стойност 133 333,00 лв. без ДДС. Предаването е извършено на 02.03.2023 г. на адрес [населено място], ул. „Д. П.“ №20 съгласно приемо-предавателен протокол. В хода на насрещната проверка от „Митекс Стор“ ЕООД са представени фактура №2023-007/02.03.2023 г., издадена от А. Е.К. VIN DE249122030 и протокол пр чл. 117 от ЗДДС №44/23,03.2023 г. Налице е и плащане по банков път към чуждестранния контрагент. Съгласно фактурата са закупени два когенератора G3250 и G3512 всеки за сумата от 52 807,41 лв. Представена е ЧМР от 06.03.2023 г. с изпращач А. Е.К. и получател „ЕКО ТРЪСТ БЪЛГАРИЯ“ ЕООД, място на доставка България, С., [улица]. Превозът е извършен с транспортни средства с рег. номера BP5742СК/BP1906ЕВ. Налична е и фактура за транспорт, издадена от спедитора LKW W. I. T. AG на „Митекс Стор“ ЕООД със стойност на транспортната услуга 4 283,27 лв. Представени са и доказателства за заплащане за транспортната услуга от страна на „Митекс Стор“ ЕООД. Съгласно данните от ЧМР стоката е получена на 06.03.2023 г. от управителя на жалбоподателя. По втората ЧМР от 06.03.2023г. изпращач е А. Е.К. и получател е „Еко Тръст България“ ЕООД, място на доставка България, С., [улица], транспортни средства с рег. номера E2309КХ/E1203ЕЕ и стойност на транспортната услуга, заплатена от „Митекс Стор“ ЕООД към спедитора LKW W. 4 283,27лв. Стоката е получена на 06.03.2023 г. от управителя на „Геатерм“ АД, като е посочен обектът в [населено място], [улица]. Представена е техническа спецификация на закупените генератори. Извършена е проверка на записите от камерите на А. и е установено, че на посочените дати има регистрирани преминавания на цитираните МПС в района на С.. Съгласно данните от ЧМР стоката е получена на 06.03.2023 г. от управителя на жалбоподателя. Налице е и плащане за транспортната услуги от страна на „Митекс Стор“ ЕООД. Отбелязано е също така, че от страна на „Еко Тръст България“ ООД е представена фактура, издадена от „Инд Екс Трейд“ ЕООД, ЕИК[ЕИК] за транспорт от И. до С. и товарителница от 13.04.2023 г. с вид на товара - агрегат, както и фактура за услуги кран от 12.04.2023 г., издадена от „Булгарком Кранова Техника“ ЕООД.

Органите по приходите са констатирани, че „Еко Тръст България“ ООД е издало към „Геатерм“ АД фактура № 592 от 30.03.2023 г. с данъчна основа в размер на 700 000,00 лв. и ДДС в размер на 140 000,00 лв. или общо 840 000,00 лв. с предмет на доставката три генератора един генсет 0,66МВ и два генсет 0,5 МВ. Във връзка с тази фактура е представен договор от 02.03.2023 г., видно от който страните са се споразумели да бъдат доставени на жалбоподателя три когенератора съответно: генсет 1 - 0,66 МВ и два генсет 2 - 0,5 МВ, като цената на първия е 300 000,00 лв. без ДДС, а на другите два по 200 000,00 лв. без ДДС. Уговорено е плащането да е изцяло и еднократно. Извършено е на 30.03.2023 г. по банков път. Съгласно договора продавачът ще предостави едногодишна гаранция, която ще се определи с отделен договор. Такъв не е представен по преписката. Органите по приходите са констатирани, че съгласно офертата направена от доставчика, гаранция не се дължи, тъй като стоките са употребявани. Доставката ще се извърши до площадка на ревизираното дружество - комплекс Л.. Представен е приемо-предавателен протокол от 31.03.2023 г. и протокол за отговорно пазене на доставените генератори в Т. И.. От „Еко Тръст България“ ООД е посочено, че генераторите са придобити от „Митекс Стор“ ЕООД по фактури № 7862 от 02.05.2023 г., № 7863 от 02.05.2023 г. и № 7864 от 02.05.2023 г. всяка една с данъчна основа 83 333,00 лв. и ДДС 16 666,66 лв. с предмет доставка на три газови генератора J. 316. Представен е протокол за предаването на стоките от „Митекс Стор“

ЕООД на „Еко Тръст България“ ООД от 17.03.2023 г. в Т. И. и извършени плащания по фактурите по банков път. При насрещната проверка на „МИТЕКС СТОР“ ЕООД е посочено, че предходен доставчик е UK P. G. L.. с V. №296600385, Англия по фактура №2023-05/07.03.23 г. Към фактурата са приложени доказателства за плащане, ЧМР с отбелязана дата на пристигане на стоките 17.03.2023 г., място И. и положен подпис на управителя на жалбоподателя в кл. 24 и митнически декларации. При извършена справка относно движението на посочените в ЧМР превозни средства са установени преминавания на датата на извършения транспорт в района на И.. Отбелязано е, че при посещение е установено, че в обекта в Т. И. са налични трите генератора, заведени в инвентарната книга на жалбоподателя. За два от генераторите не е представена техническа документация.

Установено е, че „Трансгаз Сървиз“ ЕООД е издало към жалбоподателя фактура № 0.4 от 31.05.2023 г. с данъчна основа в размер на 290 000,00 лв. и ДДС в размер на 58 000,00 лв. с предмет на доставката „газов генератор“ генсет 1, марка J.. В хода на насрещната проверка при доставчика са представени копие от фактурата, договор, платежни нареждания за извършено плащане на 30.05.2023 г., приемо-предавателен протокол от 13.06.2023 г., фактура за услуги с кран, издадена на „Трансгаз Сървиз“ ЕООД, фактура № 1... 1101 от 30.05.2023 г., издадена от „Митекс 1“ ЕООД /предходен доставчик/, банково извлечение за извършено плащане към „МИТЕКС 1“ ЕООД, счетоводни справки. При извършената насрещна проверка на „Митекс 1“ ЕООД са представени доказателства за произход на генератора - във фактура, издадена от UK P. G. L., протокол по чл. 117 от ЗДДС, платежни нареждания за извършени плащания към него и ЧМР. Освен описаните по-горе документи във връзка с получените доставки от „Трансгаз Сървиз“ ЕООД от жалбоподателя са представени техническа документация и счетоводни справки. При извършено посещение в обект, находящ се на адрес в [населено място] - фабрика за пелети, е констатирано, че генератор е наличен и е заведен в инвентарната книга на ревизираното дружество. При проверка на данните от ЧМР органите по приходите са установили, че стоката е получена на 13.06.2023 г. в [населено място] от „Митекс 1“ ЕООД, като няма положен подпис на получателя. Транспортът се твърди, че е извършен от LKW W. и е издадена фактура на „Митекс 1“ ЕООД. За осъществения В. от „МИТЕКС 1“ ЕООД е съставен протокол по чл. 117 от ЗДДС за фактура, издадена от UK P. G. L.. за сума 50 000,00 евро. При извършена проверка в предоставената справка от А. е установено преминаване на посочените в ЧМР МПС на дата 13.06.2023 г. в района на обекта.

Описаните констатации са намерили място в съставения в срока по чл. 117, ал. 1 от ДОПК е съставен Ревизионен доклад №Р-22221023003917-092-001/04.01.2024 г., срещу който в срока по чл. 117, ал. 5 от ДОПК е подадено писмено възражение.

Описаните по-горе констатации са дали основание на органите по приходите да приемат, че при така проследената верига от доставки цената е завишена многократно, доколкото от „Митекс 1“ ЕООД генераторът е закупен за 50 000,00 евро или 97 791,50 лв., продаден е на „Трансгаз Сървиз“ ЕООД за 270 000,00 лв. без ДДС, а „Трансгаз Сървиз“ ЕООД го продава на „Геатерм“ АД за 290 000,00 лв. без ДДС.

Подобни изводи са направени и по отношение на покупката на генератори от „Еко Тръст България“ ООД. В РД е посочено, трите описани фактури, издадени от „Еко Тръст България“ ООД, и фактурата, издадена от „Трансгаз Сървиз“ ЕООД, не са налице реални доставки между страните по тях, а същите са само документално оформени при относителна субективна симулация, чрез което се цели злоупотреба с право. Единствената им цел е неправомерно ползване на право на приспадане на данъчен кредит от страна на жалбоподателя. Според издателите на акта фактури, които не документират реално осъществени облагаеми доставки на стоки, са с невярно съдържание и използването на такива фактури от получателя за упражняване на право на данъчен кредит може да се счита за част от данъчна измама. Като допълнителен аргумент е изтъкнат и фактът, че при проследяване на веригата от доставки, започваща от В., цената е завишена многократно при крайния получател - ревизираното дружество, като по този начин се увеличава размерът на данъчния кредит, въз основа на който се претендира възстановяване на ДДС от бюджета.

Допълнителен аргумент за наличие на симулативни сделки според, органите по приходите е обстоятелството, че не са представени доказателства за това, че жалбоподателят ще използва придобитите активи за последващи облагаеми доставки. Изтъкват, че не са представени документи, от които да се установи дали следва да се издава лиценз по Закона за енергетиката (ЗЕ) за дейността, която твърди, че ще извършва, липсват проекти или други документи, които да доказват каква ще бъде мощността на бъдещия обект за производство на енергия. Изтъкнато е, че са закупувани машини, които макар и да са малки като мощност, в своята цялост биха могли да достигнат обща инсталирана електрическа мощност, която да изисква издаване на лиценз по ЗЕ. Закупените генератори са втора употреба, което според изложеното в РД задължава ревизираното лице да притежава писмени доказателства за направени експертизи, оценки, проби и т.н., свързани с бъдещата им експлоатация. Констатирано е при посещенията на обектите на дружеството, че активите се съхраняват на открито без за тях да се полагат грижи.

С оглед изложеното органите по приходите са обобщили, че са налице обективни данни, че ревизираното дружество е знаело или е трябвало да знае, че сделките са част от данъчна измама.

Ревизията е приключила със съставянето на Ревизионен акт РА №Р-22221023003917-091-001/05.02.2024 г., издаден органа, възложил ревизията и ръководителя на ревизиращия екип. С РА на „Геатерм“ АД е отказано право на възстановяване на ДДС в размер на 371 320,00 лв. за периодите от м. 03.2023 г. и м. 05.2023 г.

При обжалването по административен ред по-горестоящият орган е възприел частично изводите, направени в РА, поради което в една част е го е изменил, а останалата го е потвърдил с посоченото по-горе решение.

По искане на жалбоподателя беше допуснато изслушване на съдебно-счетоводна експертиза (ССЕ), чието писмено заключение (основно и допълнително) беше приобщено към доказателствения материал, събран по време на производството.

Заключението на СИЕ е изготвено, като вещото лице се запознало с

наличните по преписката документи и такива съхранявани при доставчиците „Еко Тръст България“ ООД и „Трансгаз Сървиз“ ЕООД, повечето от които са представени и в хода на ревизията. В заключението са описани коректно наличните първични счетоводни документи, фактури, пътни листове за извършен транспорт, както и доказателства за извършени плащания, представени в хода на ревизията. Отговорено е изчерпателно на поставените въпроси, като са направени изводи, след проверка и анализ на събраните писмени доказателства. Настоящият съдебен състав намира, че заключението следва да се кредитира, като мотивирано, логично и съответстващо на събраните доказателства.

В констативната част на заключението, вещото лице посочва, че предмет на спора са 9 броя фактури за доставка на ко-генератори с получател „Геатерм“ АД на обща стойност в размер на 2 286 720,00 лева (в т.ч. ДО в размер на 1 905 600,00 лева и начислено ДДС в размер на 381 120,00 лева).

„Еко Тръст България“ ООД е издало на „Геатерм“ АД 8 броя фактури на обща стойност в размер на 1 918 800,00 лева (в т.ч. ДО в размер на 1 599 000,00 лева и начислено ДДС в размер на 319 800,00 лева). Всичките 8 броя фактури са осчетоводени в счетоводните регистри на „Еко Тръст България“ ООД със съответните суми (без разминаване) в с/ка 411 „клиенти“, с/ка 702 „приходи от стоки“, с/ка 703 „приходи от услуги“, с/ка 4532 „начислено ДДС на продажбите“ и с/ка 503 „разплащателна сметка в лева“.

„Трансгаз сървиз“ ЕООД е издало на „Геатерм“ АД 1 фактура на обща стойност в размер на 348 000,00 лева (в т.ч. ДО в размер на 290 000,00 лева и начислено ДДС в размер на 58 000,00 лева). Фактурата е осчетоводена в счетоводните регистри на „Трансгаз Сървиз“ ЕООД със съответните суми (без разминаване) в с/ка 411 „клиенти“, с/ка 412 „клиенти по аванси“, с/ка 702 „приходи от стоки“ и с/ка 503 „разплащателна сметка в лева“.

Като налични, вещото лице посочва 19 броя фактури за доставка на ко-генератори, удостоверяващи доставки на трети търговски дружества към преките доставчици на „Геатерм“ АД на обща стойност в размер на 931 800,00 лева (в т.ч. ДО в размер на 776 499,99 лева и начислено ДДС в размер на 155 300,01 лева).

„Митекс Стор“ ЕООД е издало на „Еко Тръст България“ ООД 16 фактури на обща стойност в размер на 920 000,00 лева (в т.ч. ДО в размер на 766 666,66 лева и начислено ДДС в размер на 153 333,34 лева). Основанията записани във всяка една от 16-те броя фактури е общо, без да са посочени конкретни параметри (в т.ч. серийни номера) на доставките. За 11 броя фактури с посочено основание „аванс ...“ са направени счетоводни записи в с/ка 402 „доставчици по аванси“ и с/ка 4531 „начислено ДДС“ на „Еко Тръст България“ ЕООД със съответните стойности. За 5 броя фактури с основание „доплащане ...“ не е открит запис в счетоводните регистри на „Еко Тръст България“ ЕООД. По делото не са налични договори за доставка на генератори между „Митекс Стор“ ЕООД и „Еко Тръст България“ ООД. При извършеното посещение в счетоводството на „Еко Тръст България“ ООД на дата 12.01.2025 г., на ескперта не са предоставени договори. Твърди се, че няма подписани договори между двете търговски дружества. Предоставени са 2 броя оферти издадени от „Митекс Стор“ ЕООД към „Еко Тръст България“ ООД, подробно

описани в заключението. На вещото лице са предоставени допълнително 2 броя приемателно-предавателни протоколи: - Протокол от 02.03.2023 г. „Митекс Стор“ ООД доставя на „Еко Тръст България“ ООД следното оборудване: газов когенератор D. MWM TBG604BL06 с изходна ел. мощност 0,375 MW; газов когенератор C. G3250B с изходна ел. мощност 1,46 MW; газов когенератор C. G3512 с изходна ел. мощност 0,9 MW. - Протокол от 17.03.2023 г. „Митекс Стор“ ООД доставя на „Еко Тръст България“ ООД следното оборудване: газов когенератор J. с изходна ел. мощност 0,5 MW; газов когенератор J. с изходна ел. мощност 0,5 MW; газов когенератор J. с изходна ел. мощност 0,66 MW.

„Митекс 1“ ЕООД е издало на „ТрансГаз Сървиз“ ЕООД 2 броя на обща стойност в размер на 324 000,00 лева (в т.ч. ДО в размер на 270 000,00 лева и начислено ДДС в размер на 54 000,00 лева). Основанията записани във всяка една от 2-те броя фактури е общо, без да са посочени конкретни параметри (в т.ч. серийни номера) на доставките. По делото е наличен Договор за покупко-продажба от 20.04.2023 г. между „Митекс 1“ ЕООД и „ТрансГаз Сървиз“ ЕООД. На вещото лице е предоставен 1 брой приемно-предавателен протокол от 13.06.2023 г. за доставка на генератор J. с изходна мощност 0,66 MW.

В хода на съдебното производство в процесуално качество на свидетел беше разпитана М. Д. Д.. Същият заяви, че не е бил служител на „Г.“. Дружеството му е познато, защото е работил във фирма „Топ Е. П.“, която произвеждала пелети, а „Геатерм“ АД са закупили от нея поточната линия, която се намирала в [населено място]. В момента тази линия не работи, защото пазарът е пренаситен с пелети. Впоследствие свидетелят разбрал, че „Г.“ се занимават с когенератори за производство на електрическа енергия – това са генератори за производство на електрическа енергия от природен газ. Свидателят имал интерес от закупуването на такъв генератор и затова установили контакти. Виждал в базата в [населено място], че „Геатерм“ АД са доставили, такъв генератор, който не е свързан. Д. също е посещавал базата на „Геатерм“ АД в [населено място], където имало на склад такива генератори. Тези генератори били на фирма „С.“ – единият беше 1,5 мВт, а другият 0,9 мВт. Имало и други генератори, които са на австрийска фирма. Доколкото знам генераторът в С. е за нуждите на „Г.“, а за другите не е сигурен. Идеята била генераторът да произвежда електрическа и топлинна енергия за производството на пелети.

II. Анализ на събраните доказателства и правни изводи.

Нормите на ДОПК не съдържат правила за разпределение на доказателствената тежест в процеса на съдебно обжалване на ревизионни актове, поради което намират приложение общите принципи на разпределение на доказателствената тежест. Разпоредбата на чл. 170, ал. 1 от АПК, намираща приложение в случая по силата на преpraщачата разпоредба на § 2 от ДР на ДОПК, определя, че административният орган и лицата, за които оспореният административен акт е благоприятен, трябва да установят съществуването на фактическите основания, посочени в него и

изпълнението на законовите изисквания за издаването му. Тази разпоредба е своеобразно проявление в административното право на общия принцип за разпределяне на тежестта на доказване, формулиран в чл. 154, ал. 1 от ГПК, според който всяка страна е длъжна да установи фактите, на които основава своите искания или възражения. Наличието на кумулативните условия за възникване на право на данъчен кредит по смисъла на чл. 69 и сл. от ЗДДС, респективно отсъствието на някоя от хипотезите по чл. 70 от ЗДДС, които възпрепятстват възникването му, са факти от обективната действителност, наличието или отсъствието, на които е свързано с възникването на благоприятни последици за жалбоподателя - възникване на право на данъчен кредит по определена фактура. В тежест на задълженото лице е да докаже наличието на условията за възникване на право на данъчен кредит, респективно отсъствието на някоя от хипотезите по чл. 70 от ЗДДС.

За да откажат право на приспадане/възстановяване на данъчен кредит на „Геатерм“ АД за периодите м. 03.2023 г. и м. 05.2023 г. по фактури № 573 от 06.02.2023 г. и № 574 от 16.02.2023 г., издадени от „Еко Тръст България“ ООД и по фактура №0..4/31.05.2023 г. издадена от „Трансгаз Сървиз“ ЕООД, органите по приходите са приели, че в случая са налице обективни данни, че ревизираното дружество е знаело или е трябвало да знае, че сделките са част от данъчна измама. Според тях е създадена една правна привидност, т.е. фактурирани са доставки, които не са извършвани между страните, сочени като доставчик и получател по фактурите. Въпреки че е налице предметът на фактурираните доставки, действителният доставчик не е посоченият във фактурите. Тези доставки са определени като привидни сделки, целящи прикриване на действително извършени, т.е. е налице относителна субективна симулация. На следващо място според ревизиращите са представени противоречиви документи за прехвърлянето на собствеността на активите от сочените във фактурите доставчици, което налага извод, че са издадени с цел симулиране на реална икономическа дейност и за да се заобиколи заплащането на действителния размер на данъчни задължения. Обсъждането на събраните доказателства не може да мотивира съда да направи извод в подкрепа на изтъкнатите от органите по приходите доводи, послужили като основание за установяване на оспорените допълнителни публични задължения.

Анализът на изложените обстоятелства и доказателства налага изводи в следните насоки:

В разглеждания казус са налице безспорни доказателства за прехвърлянето на собствеността върху процесните стоки от страна на „Еко Тръст България“ ООД и „Трансгаз Сървиз“ ЕООД, като продавачи към „Геатерм“ АД, като купувач, поради което изводът за липса на реалност на извършените доставки, направен от данъчните органи, е необоснован. Предмет на доставка по процесните фактури са индивидуално определени вещи – съоръжения за производство на енергия от природен газ (когенератори), поради което приложение следва да намери чл. 24, ал. 1 от ЗЗД, според който при договори за прехвърляне на собственост и за учредяване или прехвърляне на друго вещно право върху определена вещь прехвърлянето или учредяването настъпва по силата на самия договор, без да е нужно да се предаде вещта. В

случая не е спорно, че процесните когенератори са закупени, видно от подписаните по-горе договори за продажба и доставени в базите на „Геатерм“ АД, където са оставени на съхранение.

От извършените по време на ревизията проверки и получените от Агенция „Пътна инфраструктура“ справки се установява, че към датата, на която се сочи, че съоръженията са доставени в базите на „Геатерм“ АД, камерите на агенцията са засекли движение по републиканската пътна мрежа на превозните средства, в съответните райони, където е извършена доставката им.

Видно от представените платежни документи, стоките са заплатени изцяло по банков път от „Геатерм“ АД.

От направените от органите по приходите констатации, отразени в РД се установява, че „Геатерм“ АД, през ревизирания период е собственик на Т. „И.“ и наемател на Локална отоплителна централа „О. купел“, т.е. част от извършваната от дружеството стопанска дейност е свързана с производството на енергия (електрическа и топлинна), каквото предназначение са имали и процесните когенератори.

Свидетелят Д. също потвърди, че „Геатерм“ АД се е занимавало с когенератори за производство на електрическа енергия от природен газ. Те са притежавали такива съоръжения, както за собствени нужди, така и предназначени за продажба. Доставеният в [населено място] когенератор е бил предназначен за производството на пелети.

От „Геатерм“ АД са представени процесните фактури и приемателно-предавателните протоколи към тях. Налични са документи, свързани с вноса на процесните съоръжения, с превоза и поставянето им с помощта на кран на посочените от жалбоподателя площадки.

На 15.11.2024 г., вещото лице е извършило оглед посещение в производствената база на „Геатерм“ АД и е установило наличието на 5 от процесните когенератори, които са описани подробно по марки и серийни номера в заключението. Отразени са и всички документи, предоставени на експерта, във връзка с преместването на оборудването, превоза му и разтоварване в обекти, стопанисвани от жалбоподателя.

В заключението е направен и анализ на част от стопанската дейност, извършвана от оспорващия, като е посочено, че 01.02.2023 г. е сключен договор между „Геатерм“ ЕАД и „Овергаз Мрежи“ АД за отдаване под наем от „Овергаз Мрежи“ АД на „Геатерм“ ЕАД на Л. „О. К.“. Договорът е прекратен със споразумение от 31.01.2024 г.

На 24.03.2023 г. е сключен договор № 241-2023 от за покупко-продажба на електрическа енергия и участие в балансираща група между „Елнова“ АД и „Геатерм“ АД, а на 11.04.2023 г. между същите страни е сключен договор № 246-2023 за продажба на електрическа енергия.

Вещото лице е констатирало, че три, два от които, закупени от „Еко Тръст България“ ООД и „Трансгаз Сървиз“ ЕООД когенератори, са били продадени на „Прайм Енергия“ АД, за което „Геатерм“ АД е издало фактура № [ЕГН]/24.10.2024 г.

Видно от фактура № [ЕГН]/20.06.2023 г. издадена от „Интерметал“ ЕООД към „Геатерм“ ЕАД, оспорващият е закупил „газов когенератор с мощност 2 MW на

обща стойност в размер на 960 000,00 лева (в т.ч. ДО в размер на 800 000,00 лева и ДДС в размер на 160 000,00 лева).

Изложеното мотивира съда да направи изводи в следните насоки.

Процесното оборудване – когенератори, за производство на електрическа енергия от природен газ са закупени от „Геатерм“ АД от двама доставчици - „Еко Тръст България“ ООД и „Трансгаз Сървиз“ ЕООД. Същото е доставено, върху него е установено владение от страна на жалбоподателя и е заприходено е като материален актив в счетоводството на дружеството.

Тези обстоятелства са установени в хода на ревизионното производство и съществуването им беше потвърдено в хода на съдебното дирене.

Настоящият съдебен състав не може да се съгласи с основния довод, поради който по посочените по-горе три фактури е отказано право на приспадане/възстановяване на данъчен кредит, а именно, че в случая се касае за симулативни (привидни) сделки, които са част от данъчна измама, с участие на жалбоподателя.

Константната практика на Върховния Касационен Съд неизменно сочи, че привидни договори са тези съглашения, при които страните нямат воля да бъдат обвързани, както постановява договора. Когато волята на страните по сключеното съглашение е само да създадат привидни правни последици на обвързаност, които те не желаят, симулацията е абсолютна, а когато волята на страните е да бъдат обвързани по начин различен от посочения по сключеното съглашение симулацията е относителна. И в двата случая явната сделка е нищожна. Ако страните имат воля да бъдат обвързани по различен начин, съгласно чл. 17, ал. 1 от Закона за задълженията и договорите (ЗЗД) прикритото съглашение ги обвързва, ако са изпълнени изискванията за неговата валидност.

От друга страна отново практиката на ВКС сочи, че симулативен е онзи договор от който страните, които са го сключили, не желаят да бъдат обвързани. Симулативният договор е нищожен, независимо от това, че не прикрива никаква друга сделка /абсолютна симулация/ или прикрива някаква друга сделка /относителна симулация/. За да е налице обаче симулация (Решение № 492 от 12.07.2010 г. на ВКС по гр. д. № 1904/2009 г.) е необходимо по безспорен начин да се установи, че страните по договора не са имали воля да бъдат обвързани от него, а са го сключили само за да създадат привидни правни последици, настъпването на каквито не са желаели. Отделно от това един договор се явява привиден, когато страните са се съгласили, че няма да си дължат посочените престации (Решение № 163 от 15.06.2011 г. на ВКС по гр. д. № 1536/2009 г.). Ако страните са се съгласили, че няма да си дължат нищо, симулацията е абсолютна, а ако са се съгласили, че ще си дължат друго, симулацията е относителна.

В съдебния процес, в тежест на страната, която претендира, че сделката е привидна, е да докаже симулацията, а в тежест на страната, която претендира, че съществува прикрито съглашение, е да докаже неговото съдържание. Поначало симулативното действие е нищожно и то не произвежда никакви прави действия, така че всеки заинтересован може да се позове на действителното положение на нещата, без ограничение със срок, защото възможността да се разкрие симулацията не е някакво особено право,

което се погасява по давност, а пряка последица от действителното състояние на нещата. Прикритото съглашение поражда действие само ако отговаря на изискванията за неговата действителност. Симулативни са и онези сделки, чиито правни последици страните не желаят да настъпят. При относителната симулация всъщност има две сделки – едната привидна, симулативна, чиито правни последици страните не желаят и другата – прикритата или дисимулирана, чиито правни последици страните действително желаят.

В разглеждания казус органите по приходите не са изложили никакви мотиви, дали сделките между „Геатерм“ АД и „Трансгаз Сървиз“ ЕООД и „Еко Тръст България“ ООД са били относително или абсолютно симулативни, така както приема правната доктрина и съдебната практика.

От събраните по делото доказателства не се установи наличието на каквато и да е форма на привидност на съглашенията между жалбоподателя и неговите доставчици. Оборудването съществува, доставено е и е във владение на „Геатерм“ АД. Дружеството през 2023 г. е извършвало дейност, свързана производството на енергия (електрическа и топлинна), за нуждите на осъществявани от него собствени производства на други стоки (напр. пелети) и за локално отопление. Налице са сключени договори за продажба на електрическа енергия и за наем на съоръжения за производство и разпространение на топлинна енергия. Налице са и данни за закупени когенератори от други доставчици през същия период. Т.е. закупените съоръжения са били пряко свързани и необходими за осъществяваната икономическа дейност на оспорвания през ревизираното време.

По делото не се установи, че страните по сделките са уговорили друга цена, различна от тази, отразена в процесните фактури. По същите е извършено плащане, изцяло по банков път и няма данни, платените суми изцяло или частично да са върнати отново на жалбоподателя от доставчиците. Не е установено, а и в РД и РА липсват доводи, че доставчиците или техни предходни доставчици не са изпълнили задължението за отразяване в СД и дневниците за продажби, за внасяне или за приспадане на начисления по процесните сделки с „Геатерм“ АД, ДДС в законовите срокове.

Обстоятелството, че закупените съоръжения не са въведени в експлоатация, също не може да бъде индиция за симулативност на сделките. Неизползването на когенераторите може да се дължи на множество обективни и субективни обстоятелства от икономически или технически характер, като например промяна на конюнктурата на пазара, понижаване или увеличение на цените, липса на кадри, които да обслужват съоръженията и т.н. Т.е. липсата на пряк икономически ефект от работата на процесните машини не може да бъде индикатор за симулативност на сделките, което от своя страна да бъде основание за отказ от право на приспадане/възстановяване на данъчен кредит.

Необосновано звучат и доводите, изложени в РД, че жалбоподателят не е представил документи, от които да се установи дали следва да се издава лиценз по Закона за енергетиката, за дейността, която твърди, че ще извършва, защото когенераторите, макар с малка мощност, в своята цялост биха могли да достигнат обща инсталирана електрическа мощност, която да изисква издаване на лиценз. Съдът намира, че при изтъкване на подобни

аргументи, в тежест на органа е да установи, дали наистина жалбоподателят се нуждаел от лиценз или разрешение за въвеждането в експлоатация или за експлоатация на процесното оборудване. Техническите и други параметри за извършване на такава преценка са били изцяло налични и не е имало пречка, такава да бъде извършена в хода на ревизионното производство. Посочването на предположения от типа на „биха могли да” или „може да се предположи” са в противоречие с прогласения в чл. 3 от ДОПК, принцип на обективност, а именно, че органите по приходите и публичните изпълнители са длъжни да установяват безпристрастно фактите и обстоятелствата от значение за правата, задълженията и отговорността на задължените лица в производствата по този кодекс, т.е. изводите на органите по приходите не могат да се основават на предположения и хипотези, а само на безспорно установени факти.

За пълнота, към направените изводи, съдът намира, че следва да изтъкне, че за органите по приходите съществува и възможността, предвидена в чл. 216, ал. 2 от ДОПК, да поискат обявяване на недействителност на процесните сделки, по реда на ГПК, в случай, че намират, че те са симулативни (привидни), т.е. сключени са с намерение да се увредят публичните взискатели.

Настоящият съдебен състав намира за неоснователни и доводите на ответника за симулативност на процесните доставки с оглед представените частни документи, непритежаващи материална доказателствена сила. При липсата на нормативна уредба, която да изисква наличието на конкретен вид документи за доказване на определени факти и обстоятелства, меродавен за преценката, дали една доставка на стока или услуга е действително осъществена е съвкупният анализ на всички събрани по делото доказателства. В преобладаващата си част и с оглед спецификата на търговската дейност се съставят частни документи, тъй като за относими към данъчното облагане факти и обстоятелства официалните документи по чл. 179 от ГПК са рядкост в търговския оборот. Ето защо не би могло да се приеме, че доказателствената сила на частните документи следва да се изключи априори, тъй като липсата на обвързваща материална доказателствена сила не е равнозначна на липсата на каквато и да е доказателствена сила. Този извод следва от разпоредбата на чл. 180 от ГПК, като при преценката на доказателствената сила на частни документи, касаещи правоотношения между търговци, следва да бъдат съобразени разпоредбите на чл. 301 и чл. 55, ал. 1 от Търговския закон (ТЗ), както и всички приобщени по делото доказателства. Частните документи, като договори, приемно-предавателни протоколи, счетоводни документи и др., не се ползват с обвързваща съда доказателствена сила, но е вярно и това, че в конкретния спор, същите не са оспорени от приходната администрация. Те са представени в хода на ревизията и следва да се обсъдят не само самостоятелно, а ведно с останалите факти и доказателства по делото, вкл. приетата ССЧЕ. В този контекст, следва да бъде споделено разбирането на жалбоподателя, че представените относими частни документи досежно преките доставки следва да се ценят в корелация с останалите събрани доказателства и въз основа на съвкупният им анализ да се прецени дали

изявленията съставените приемаателно-предавателни протоколи и съпътстващите доставките документи са верни. За тази преценка на приобщените по делото доказателства във връзка с установената реалност на спорните доставки следва да се съобрази следното: неправилно в случая е прието, че приемателно-предавателните протоколи не съдържат индивидуализация на конкретните продадени стоки. Както беше посочено по-горе, стоките (когенератори) са достатъчно подробно индивидуализирани в документите, съставени от „Геатерм“ АД и доставчиците му. Страните не спорят, че те са били доставени и заприходени надлежно в счетоводството на жалбоподателя.

В случая, от страна на приходните органи, не са представени конкретни улики, че „Геатерм“ АД е участвало в данъчна измама и е действало недобросъвестно. Приходната администрация в обжалвания ревизионен акт не е признала право на приспадане на данъчен кредит с подробни мотиви не за данъчна измама, а за наличие на относителна субективна симулация – а именно, че стоките са били придобити на завишени цени и че няма да бъдат използвани в икономическата дейност на ревизираното лице.

Както беше посочено по-горе, в хода на ревизията от приходната администрация не са ангажирани доказателства за наличие на привидна сделка, респ. на изкуствена правна конструкция, която да обосновава извод за симулативност на доставките, обективирани в спорните фактури. След като са приели, че ревизираното дружество е получило процесните доставки, ревизиращите органи е следвало да установят каква е била скритата цел на съгласенията или обстоятелството, че „Геатерм“ АД е участвало в данъчна измама, както и да предоставят улики (т. 49, т. 50 и т. 51 от решението на СЕС по делото G. Т.). В случая това не е сторено.

Предвиденото в член 167 и сл. от Директива 2006/112 право на приспадане е неразделна част от механизма на ДДС и по принцип не може да бъде ограничавано, когато материалните и процесуалните изисквания или предпоставки, които обуславят това право, са изпълнени от желаещите да го упражнят данъчнозадължени лица (в този смисъл решения от 21 юни 2012 г., по дело C-80/11 и C-142/11, т. 37 и 38, от 3 октомври 2019 г., C-329/18, т. 27 и от 16 октомври 2019 г.). Материалноправните изисквания, които обуславят упражняването на правото на приспадане, са изпълнени само ако доставката на стоки или услуги, за която се отнасят фактурите, е действително извършена. Въпреки това, за да се приеме твърдението, че съответните стоки, са доставени с цел, различна от обичайната, т.е. за да е налице симулативност и да се изключи правото на приспадане, следва да се докаже, че е налице обективно знание за участие в данъчна измама (в този смисъл решение от 6 септември 2012 г., Т., C-324/11).

По изложените по-горе съображения е без значение за законосъобразното упражняване на правото на приспадане на данъчен кредит, от страна на жалбоподателя, са отношенията на преките доставчици на „Геатерм“ АД, с техните доставчици - „Митекс Стор“ ЕООД и „Митекс 1“ ЕООД. Факт е, че процесните съоръжения са били закупени от чужбина и че посочените дружество по веригата са действали като посредници по крайните сделки, които са предмет на разглеждане в настоящия спор. Търговският закон не

поставя като изискване за валидността на една сделка, продадената стока да е непременно във владение на лицето, което е неин собственик. В този смисъл е и разпоредбата на чл. 24, ал. 1 от ЗЗД. В съвременния свят, в който ежедневно се сключват милиони сделки, най-вече по електронен път, е абсолютно естествено от икономическа гледна точка, една стока да бъде предмет на покупко-продажба, многократно, без да е необходимо, тя да напуска мястото, където е складирана.

Предвид на гореизложените съображения трябва да се приеме, че оспорения РА е издаден от компетентен орган, в предвидената форма, но при несъответствие с материално-правните разпоредби и целта на закона, поради което следва да бъде отменен.

С оглед изхода на делото на жалбоподателя се дължат разноски. Такива са поискани своевременно, поради което следва да бъдат присъдени.

От друга страна по време на проведеното по делото открито заседание на 05.02.2025 г., съдът е определил допълнителен депозит за възнаграждение на вещото лице, изготвило приетото заключение (основно и допълнително) по допуснатата съдебно-икономическа експертиза. Задължил е жалбоподателя да довнесе, като допълнителен депозит сумата от 1700 лв. в 7-дневен срок и да представи доказателства за внасянето ѝ. Към настоящия момент, такава сума не е внесена, поради което съдът намира, че следва да осъди „Геатерм“ АД, на основание чл. 77 от ГПК, приложим на основание чл. 144 от АПК, да заплати в полза на АССГ, посочената сума, която след събирането ѝ ще бъде изплатена като допълнително възнаграждение на вещото лице.

Водим от горното и на основание чл. 161, ал. 1 и чл. 160, ал. 1, пр. 1 от ДОПК, **Административен Съд С. - град, I отделение, 19-ти състав,**

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба на „Геатерм“ АД, чрез адвокат С. Ревизионен акт № 22221023003917-091-001/05.02.2024 г., издаден от органи по приходите при ТД на НАП, [населено място], потвърден с Решение № 561/25.04.2024 г. на Директора на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ при ЦУ на НАП, [населено място].

ПРИЗНАВА право на приспадане/възстановяване на данъчен кредит на „Геатерм“ АД, по фактури, издадени от „Еко Тръст България“ ООД и „Трансгаз Сървиз“ ЕООД, подробно описани в РА.

ОСЪЖДА Национална агенция по приходите да заплати на „Геатерм“ АД с ЕИК[ЕИК], на основание чл. 161, ал. 1 от ДОПК, сумата от 16 430 лв. (шестнадесет хиляди четиристотин и тридесет), представляваща направени по време на производството разноски – държавна такса в размер на 50 лв., платен депозит за възнаграждение на вещото лице в размер на 1780 лв. и платено адвокатско възнаграждение в размер на 14600 лв.

ОСЪЖДА „Геатерм“ АД с ЕИК[ЕИК] да заплати на Административен съд, С.-град, на основание чл. 77 от ГПК, във връзка с чл. 144 от АПК, сумата от 1 700 лв. (хиляда и седемстотин), представляваща определени по време на производството разноски – допълнителен депозит за възнаграждение на вещото лице.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, с касационна жалба пред Върховния Административен Съд на Република България.